

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/132/2024
Identifikačné číslo spisu:	6118217040
Dátum vydania rozhodnutia:	16.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6118217040.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L. L. W., narodeného XX. V. XXXX, N., T. Z. X, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou A|K|C|H s. r. o., Bratislava, Trstínska 23/A, IČO: 52 791 386, proti žalovanému L. A. W., narodenom XX. V. XXXX, N., F. XXXXX/X, právne zastúpený advokátskou kanceláriou CLC advokátska kancelária s. r. o., Bratislava, Panenská 18, IČO: 36 707 856, o zaplatenie 20.000 eur s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-23C/32/2018, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. novembra 2023 sp. zn. 8Co/6/2023, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. novembra 2023 sp. zn. 8Co/6/2023 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III, v súčasnosti Mestský súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinstančný súd“) rozsudkom z 8. decembra 2021 č. k. 23C/32/2018-125 rozhodol tak, že žalovaný bol povinný zaplatiť žalobcovi 20.000 eur istiny s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 20.000 eur od 1. januára 2018 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I.) a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť do pätnástich dní od právoplatnosti rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania (II.). Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 657 a § 658 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že od jesene 2009 žalovaný opakovane žiadal žalobcu o poskytnutie finančnej výpomoci. Žalobca žalovanému poskytol pôžičky v jednotlivých čiastkach, ktoré boli z časti splatené s tým, že k 7. marcu 2015 bol zostatok pôžičiek vo výške 20.000 eur. Žalobca sa so žalovaným dohodli, že žalovaný uzná dlh, čo do dôvodu a výšky a to sa aj stalo uznaním dlhu zo 7. marca 2015. Na základe predložených dôkazov mal súd prvej inštancie za bezpochyby preukázané, že žalovaný v uznaní dlhu zo 7. marca 2015 zrozumiteľne uviedol, že uznáva pôžičku s uvedením jednotlivých súm, ako aj obdobia, kedy mu tieto sumy boli veriteľom poskytnuté (celková výška dlhu - 20.000 eur) a výslovne uviedol, že sa zaväzuje uvedený dlh veriteľovi uhradiť v splátkach podľa možností, najneskôr do 31. decembra 2017. Za tejto situácie obrana žalovaného, že „mu neboli poskytnuté zreteľné informácie, čo znamená

premlčanie dlhu a že časť dlhu alebo celý listinou popisovaný dlh je premlčaný“, a že listinu podpísal bez vedomosti, že podpisuje uznanie premlčaného dlhu sa javila súdu prvej inštancie ako účelová a v tomto smere ju vyhodnotil ako nedôvodnú. Žalovaný neposkytol vo svojich vyjadreniach žiadne skutkové tvrdenia, z ktorých by vyplývalo, že by v čase uznania dlhu konal v skutkovom alebo právnom omyle vo vzťahu k uznávanému dlhu. Tvrdenia, ktoré žalovaný uviedol boli len všeobecným popretím záväzku, ktoré dôkazne nepodoprel. Z hľadiska obsahu a formy uznanie dlhu zo 7. marca 2015 obsahovalo všetky náležitosti uznávacieho prejavu dlžníka, preto súd z tejto listiny vychádzal a nárok žalobcu považoval v celom rozsahu za dôvodný. Dôkazné bremeno o vzniku dlhu a jeho výške v čase uznania sa presunulo na žalovaného, ktorý v konaní nepreukázal svoje tvrdenia, že by dlh v čase jeho uznania neexistoval. Predmetné uznanie obsahovalo navyše aj termín, dokedy najneskôr sa zaviazal žalovaný dlh žalobcovi uhradiť - do 31. decembra 2017. Súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozhodol uznesením z 30. novembra 2023 sp. zn. 8Co/6/2023 s tým, že odvolanie odmietol (I.) a rozhodol, že žalobca mal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu (II.). Odvolací súd preskúmal obsah odvolania žalovaného z 24. januára 2023 podľa § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1 CSP a na základe jeho obsahu, s prihliadnutím na obsah spisu a doterajší priebeh konania dospel k záveru, že odvolanie žalovaného bolo potrebné odmietnuť, nakoľko toto odvolanie nespĺňalo zákonom stanovené náležitosti do tej miery, že v odvolacom konaní nebolo možné pokračovať a o odvolaní meritórne rozhodnúť, keď na písomné podanie žalovaného z 24. januára 2023 označené ako doplnenie odvolania už nemožno prihliadať, pretože bolo súdu doručené až po uplynutí odvolacej lehoty. Pokiaľ sa žalovaný domáhal vecného preskúmania napadnutého rozsudku s poukazom na právne závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26. júna 2019 so sp. zn. 6Cdo/119/2018, odvolací súd uviedol, že s jeho závermi sa nestotožnil, považoval ich za ojedinelý názor nezohľadňujúci účel a zmysel ustanovenia § 364 CSP. V tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil, že prijatím účelovej argumentácie žalovaného, podľa ktorej ak odvolateľ neuviedol v odvolaní vôbec žiadne odvolacie dôvody (teda podá tzv. blanketové odvolanie), mal by možnosť odvolanie doplniť až do rozhodnutia odvolacieho súdu, by bol celkom popretý účel a zmysel ustanovenia § 364 CSP, ktorým je koncentrácia odvolacieho konania na čas do uplynutia odvolacej lehoty. Odvolací súd bol toho názoru, že výraz "meniť a dopĺňať" použitý v ustanovení § 364 CSP nemožno za stavu, keď zákonodarcu osobitnú výnimku pre tzv. blanketové odvolanie neupravil, vykladať tak, že sa tým mala na mysli iba situácia, kedy odvolanie obsahuje vôbec nejaké odvolacie dôvody. Výraz "dopĺňať" bol v tomto kontexte na mieste vzťahovať aj dopĺňanie odvolacích dôvodov ako takých, a nie len na dopĺňanie určitého konkrétneho odvolacieho dôvodu, a preto podľa odvolacieho súdu nebolo možné prihliadnuť nielen na doplnenie (vo význame spresnenie, argumentačné rozvinutie) už prezentovanej konkrétnej odvolacej námietky, avšak aj na doplnenie odvolania (ako takého) o celkom chýbajúce odvolacie dôvody. Výklad prezentovaný žalovaným považoval za výklad vedúci k absurdnému a neprijateľnému výsledku. Odvolateľ, ktorý na základe vlastného rozhodnutia žiadne dôvody neuviedol, by bol totiž v neporovnateľne lepšej situácii, než odvolateľ, ktorý odvolacie dôvody (hoci nedostatočne) uviedol, keďže by mal v konečnom dôsledku bez rozumného dôvodu k dispozícii omnoho dlhšiu lehotu na formuláciu odvolacích námietok. Odvolací súd ďalej uviedol, že v súvislosti s rozhodnutím o odvolaní žalovaného však nemohlo zostať bez povšimnutia ani to, že žalovaný v doplnení odvolania z 24. januára 2023 uviedol podrobnú argumentáciu týkajúcu sa skutkových i právnych otázok významných pre rozhodnutie v merite veci, pričom sa ani nezmienal o dôvodoch, ktoré mu zabránili túto argumentáciu uviesť už vo svojom odvolaní z 24. januára 2022, prípadne aspoň s primeraným oneskorením, keď v období medzi doručením odvolania z 24. januára 2022 a doplnenia odvolania z 24. januára 2023 doručil súdu prvej inštancie 5 ďalších písomných podaní. Takéto správanie žalovaného sa potom javilo ako účelové zneužitie zatiaľ nie celkom jednotnej rozhodovacej praxe ohľadne otázky prípustnosti doplnenia odvolacích dôvodov tzv. blanketového odvolania. Aj s poukazom na uvedené potom odvolací súd dospel k záveru, že na doplnenie odvolania žalovaným z 24. januára 2023 už nebolo možné prihliadať a nedošlo tým k zásahu do práva žalovaného na spravodlivý proces. V danej veci z obsahu odvolania z 24. januára 2022 vyplývalo len to, že žalovaný odvolanie podal proti rozsudku súdu prvej inštancie z 8. decembra 2021, č. k. 23C/32/2018 - 125, a preto toto odvolanie nespĺňalo zákonom požadované náležitosti vzhľadom na nedostatočné vymedzenie

odvolacích dôvodov, pretože nebolo zrejmé, v čom konkrétne mala podľa jeho názoru spočívať nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, prípadne inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Na základe uvedených skutočností odvolací súd uviedol, že nemal možnosť preskúmať vecnú správnosť napadnutého uznesenia a teda ani rozhodnúť o podanom odvolaní. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s analogickým použitím ustanovenia § 256 ods. 1 CSP.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil ustanovením § 420 písm. f) CSP. Namietal, že súd k dodatočne uvedeným dôvodom odvolania neprihliadol a nesprávnym procesným postupom, spočívajúcim v absencii postupu podľa § 380 ods. 2 CSP, znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Žalovaný podal 24. januára 2022 v zákonom stanovenej lehote tzv. blanketové odvolanie, v ktorom neuviedol žiadne odvolacie dôvody, nakoľko ich nedostatočné uvedenie by podľa § 365 ods. 3 CSP neumožnilo ich neskoršiu zmenu a doplnenie a žalovaný na perfektné podanie nemal dostatočnú vedomosť o konaní, čo rozsudku predchádzalo, keďže sa súdu podľa § 183 CSP z jediného uskutočneného pojednávania nariadeného na 8. decembra 2022 ospravedlnil a hoci s odôvodnením navrhol jeho odročenie, súd v jeho neprítomnosti pojednával, vykonával dokazovanie a vyhlásil rozsudok. Po zoznámení sa so spisom a po získaní zvukového záznamu z pojednávania žalovaný po uplynutí zákonnej lehoty na podanie odvolania 24. januára 2023 z vlastnej iniciatívy doplnil odvolanie o chýbajúce náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením odvolacích dôvodov, v ktorých namietal nesprávnosť ustálenia skutkového stavu veci a právneho posúdenia sporu súdom prvej inštancie a tiež porušenie jeho práva na spravodlivý proces. Žiadal súd na toto dodatočné odôvodnenie prihliadať, keďže zo žiadneho ustanovenia CSP nevyplýval zákaz, či nemožnosť žalovaného odstrániť vady odvolania z vlastnej iniciatívy, nakoľko nevyzývanie na odstránenie vady spočívajúcej v neuvedení odvolacích dôvodov neznamena, že odvolateľ ich nemohol do vydania rozhodnutia o odvolaní odstrániť sám z vlastnej iniciatívy. Žalovaný poukázal na zhodné právne závery vyslovené v uznesení Najvyššieho súdu SR z 26. januára 2019 so sp. zn. 6Cdo/119/2018, podľa ktorého v dôsledku doplnenia odvolania z vlastnej iniciatívy s nápravou vady chýbajúceho odôvodnenia odvolací súd nemohol odvolanie odmietnuť, na dodatočne uvedené odvolacie dôvody musel prihliadnuť a o žalobe musel meritorne rozhodnúť. Žalovaný nezdieral právny názor odvolacieho súdu, že na doplnenie tzv. blanketového odvolania po zákonnej lehote o úplne chýbajúce odvolacie dôvody nemohol/nesmel súd prihliadať, pretože žiadne ustanovenie CSP takto konanie súdu neupravuje. Právna úprava uvedená v § 380 CSP nariaďuje odvolaciemu súdu prihliadať na dôvody vymedzené v odvolaní a rovnako tak prihliadať na vady procesných podmienok v podanom odvolaní nevymedzené a potom o veci meritorne rozhodnúť. Žalovaný považoval za nesprávne, že odvolací súd nevykonal prieskum napadnutého rozhodnutia podľa § 380 ods. 2 CSP a o merite veci vôbec nerozhodol. Žalovaný uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na nové prerokovanie a rozhodnutie v odvolacom konaní. Žalovaný zároveň poukázal na rozhodnutie Veľkého senátu najvyššieho súdu so sp. zn. 1VCdo/2/2023 a navrhol aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil odvolaciemu súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie a zaviazal žalobcu povinnosťou uhradiť žalovanému trovy dovolacieho konania. Žalovaný tiež navrhol dovolaciemu súdu odložiť vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 23/32/2018 - 125 z 8. decembra 2021, ktorého právoplatnosť a vykonateľnosť nastali v dôsledku predčasného odmietnutia odvolania v dovolaní napadnutom uznesení.

4. K podanému dovolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že odmieta tvrdenia žalovaného uvedené v dovolaní. Odvolací súd (a ani súd prvej inštancie) totiž nijakým spôsobom neznemožnil žalovanému, aby tento uskutočňoval jemu patriace procesné práva a v žiadnom prípade nedošlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Keďže sa žalovaný z dôvodu písomného uznania dlhu ocitol v prvostupňovom konaní v dôkaznej núdzi, bolo zrejmé, že aj podaním dovolania sa len účelovo snaží oddialiť plnenie jeho povinnosti uvedenej v právoplatnom a vykonateľnom rozsudku súdu prvej inštancie. Žalovaný bol v podanom odvolaní povinný vymedziť, z akých dôvodov žiadal o preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd bol viazaný dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil. Odvolací súd preto

pri rozhodovaní o podanom odvolaní mohol prihliadať len na také dôvody, ktoré boli uplatnené v lehote pre podanie odvolania a zároveň vyšli v odvolacom konaní najavo. Poukazovanie žalovaného na možnosť, či nemožnosť doplniť odvolacie dôvody bolo v kontexte prebiehajúceho dovolacieho konania úplne bez významu, nakoľko podanie žalovaného označené ako Odvolanie neobsahovalo okrem odvolacích dôvodov ani rozsah, v akom rozsudok napáda, ani odvolací návrh - nešlo teda o odvolanie a odvolací súd ani nemohol rozhodnúť inak. Žalovaný preto nemohol tvrdiť, že by odvolací súd porušil jeho procesné práva, nakoľko bol to sám žalovaný, ktorý podal zmätočné podanie. Žalobca zároveň uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za správne a neexistujú žiadne dôvody na to, aby dovolací súd toto rozhodnutie zmenil alebo zrušil. Dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP podľa žalobcu nebol daný. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Dovolací súd v posudzovanej veci poukazuje na rozhodnutie Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. novembra 2023 so sp. zn. 1VCdo/2/2023 (ďalej len „Veľký senát“), ktorý

vyslovil právny názor v otázke posudzovania tzv. blanketového odvolania a zjednotil judikatúru samotného najvyššieho súdu. Vo výroku II. vyslovil, že odvolacie dôvody v sporovom konaní je potrebné uviesť, prípadne ich doplniť v lehote na podanie odvolania. Vo výroku III. vyslovil, že aj v prípade tzv. blanketového odvolania je odvolací súd povinný z úradnej moci rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať v rozsahu, či boli splnené procesné podmienky (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

12. Z predmetného rozhodnutia vyplýva, že v ustanovení § 365 CSP je premietnutá zákonná koncentrácia civilného procesu. To znamená, že určité procesné úkony sú koncentrované do určitej fázy konania. V tomto prípade je teda procesný úkon podania odvolania koncentrovaný do 15 dní, ktoré začínajú plynúť v deň nasledujúci po dni doručenia prvoinštančného rozhodnutia. Ohľadne tohto tiež poukazuje na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 17. decembra 2019 sp. zn. III. ÚS 141/2019, ktorý uviedol, že umožnenie dopĺňania odvolacích dôvodov po uplynutí tejto zákonnej lehoty by bolo v rozpore s princípom hospodárnosti a rýchlosti súdneho konania, no najmä v rozpore s koncepciou odvolacieho konania, ktorá vychádza z tzv. neúplného apelačného systému. Zároveň je potrebné taktiež podotknúť, že odvolateľovi na predídienie rizika odmietnutia blanketového odvolania doplneného po zákonnej lehote o odvolacie dôvody nebráni, aby využil inštitút upravený v CSP, a to návrh na odpustenie zmeškania lehoty v zmysle § 122 CSP. Toto ustanovenie pamätá na situácie (okrem prípadov, kde to právna úprava výslovne vylučuje - § 347 ods. 3, § 351 ods. 3 a § 405 CSP), v ktorých ak dodržaniu lehoty stranou sporu bráni ospravedlniteľný dôvod, CSP umožňuje strane sporu predísť procesne čistým a zákonom predvídaným spôsobom uvedeným v § 122 CSP tvrdeniu následkov zmeškania procesnej lehoty, ak v konečnom dôsledku súd po posúdení ospravedlniteľnosti dôvodu zmeškania lehoty uznesením toto zmeškanie lehoty odpustí. Toto právo však v prejednávanej veci žalovaný nevyužil. Ak by odvolací súd pristúpil na výklad zákonných ustanovení CSP v zmysle prezentovaného zo strany žalovaného, uvedené by do budúcnosti vytvorilo priestor na bezdôvodné zneužívanie stranami sporu, čo by v prvom rade bolo v rozpore s princípmi CSP mysliac tým zákonnú koncentráciu civilného konania a jeho hospodárnosť, ale aj rovnosť zbraní a práv strán sporu. Vzhľadom na uvedené je aj neprípustné, aby si strana sporu sama určovala lehotu na vykonanie procesného úkonu. V tomto smere dovolací súd poukazuje na zákonné a súdom stanovené lehoty a v ich súvislosti zdôrazňuje princíp hospodárnosti a zákonnej koncentrácie civilného sporového konania, rovnosti strán sporu a právnej istoty (strany sporu si nemôžu sami určovať, každá i prípadne v inej dĺžke, lehotu na podanie odvolania alebo na doplnenie dôvodov tohto opravného prostriedku). Nemožno súhlasiť s argumentáciou žalovaného opierajúcou sa o právny záver najvyššieho súdu vyjadreného v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/119/2018. Staršia argumentácia z čias OSP, podľa ktorej pri doplnení dôvodov je len odstraňovaním väd odvolania, je v súčasnosti nepoužiteľná, pretože odvolateľovi, ktorý vo svojom odvolaní v lehote na jeho podanie neuplatnil žiaden odvolací dôvod, by dnes dávala potencionálne väčší priestor na zhojenie nedostatkov, ako tomu, kto sa riadne odvolal a chce do svojho odvolania len niečo doplniť. Vychádzajúc z celkovej novej koncepcie sporového procesu, ktorá zvyrazňuje požiadavky na procesnú diligenciu sporových strán a zvyšuje procesnú zodpovednosť sporovej strany za nedostatok jej aktivity (respektíve jej pasivity) je správny prísnejší postoj s tým, že už judikát R 20/2014, je považovaný v dôsledku rekodifikácie civilného procesného práva za prekonaný.

13. Dovolací súd poukazuje, že žalovaný svoje blanketové odvolanie doplnil až 24. januára 2023, preto odvolací súd nemohol na takéto oneskorené doplnenie odvolania prihliadnuť vzhľadom na § 365 ods. 3 CSP v spojení s § 373 ods. 1 CSP. V tejto časti dovolacia argumentácia žalovaného nie je dôvodná. Odvolacie dôvody v sporovom konaní je potrebné uviesť, prípadne ich doplniť v lehote na podanie odvolania.

14. Dovolateľ vo svojom dovolaní tiež namietal, že odvolací súd nepostupoval správne, keď nevykonával prieskum napadnutého rozhodnutia podľa § 380 ods. 2 CSP.

15. Dovolací súd opätovne poukazuje na rozhodnutie Veľkého senátu, ktorý sa zaoberal posúdením veci zo širšieho hľadiska aj vzhľadom na právnu úpravu uvedenú v § 380 CSP, z ktorého vyplýva, že odvolací súd môže v zásade prihliadať iba na dôvody vymedzené v podanom odvolaní, ktoré boli

vymedzené v odvolacej lehote. Súd však musí z úradnej povinnosti prihliadať na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok (pozri ust. § 161 CSP). Z uvedeného preto následne plynie aj záver, z ktorého je možné zovšeobecniť právnu vetu v kontexte posudzovaného blanketového odvolania uvedenú vo výroku III. rozhodnutia Veľkého senátu: „Aj v prípade tzv. blanketového odvolania je odvolací súd povinný z úradnej moci rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať v rozsahu, či boli splnené procesné podmienky (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku)“.

16. Z vysloveného právneho záveru vyplýva, že zo strany odvolacieho súdu bude vždy jeho povinnosťou v zmysle uvedeného zákonného imperatívu, zdublikovaného v ust. § 380 ods. 2 CSP aj v prípade tzv. blanketového odvolania skúmať procesné podmienky, tak ako to má toto ustanovenie na mysli.

17. Dovolací súd poukazuje, že odvolací súd v predmetnej veci pri identifikácii tzv. blanketového odvolania takto nepostupoval, nepreskúmal z úradnej moci rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu, či boli splnené procesné podmienky (§ 380 ods. 2 CSP), bolo potrebné uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie podľa § 449 ods. 1 a § 450 CSP z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP, pre nesprávny procesný postup, ktorým bolo znemožnené strane, aby uskutočnila jej procesné právo v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Dovolací súd k uvedenému udáva, že ak odvolací súd v zmysle prieskumu podľa § 380 ods. 2 CSP nezistí vadu v procesných podmienkach, rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí. Podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdenie rozhodnutia súdu prvej inštancie prichádza do úvahy, ak je vo výroku vecne správne. V danom prípade však nedochádza k vecnému prieskumu výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie, ale procesných väd v zmysle § 380 ods. 2 CSP vzhľadom na existenciu tzv. blanketového odvolania. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu akým spôsobom má odvolací súd rozhodnúť v uvedenom prípade. Veľký senát vyslovil názor, že ak odvolací súd v zmysle prieskumu podľa § 380 ods. 2 CSP nezistí vadu v procesných podmienkach, rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí podľa ust. § 387 ods. 1 CSP, za použitia základných princípov uvedených v čl. 4 ods. 1 CSP, keď toto ustanovenie upravuje postup - spôsob rozhodnutia, najbližšie posudzovanej veci, a použitie tohto ustanovenia zároveň zodpovedá účelu a zmyslu uvedeného ust. § 380 ods. 2 CSP vykonať prieskum procesných väd z úradnej moci odvolacieho súdu aj pri tzv. blanketových odvolaniach.

19. Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že pre dosiahnutie zmyslu a podstaty ďalšieho konania prichádza do úvahy iba zrušenie rozsudku odvolacieho súdu z existencie porušenia práva žalovaného na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP).

20. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.